

fogalmazott meg: „Ha Pécs német fókuszpontnak van kiszemelve, akkor nekünk Pécsset magyar fókusszá kell kiépítenünk.”⁹ (14. kép). A háborús körülmények között sem akadt meg a munka a lapnál, hiszen az 1944 júniusában megrendezett könyvhéten a *Sorsunk*nak külön könyvsátra volt. (20. kép).

1944-ben a lap egy időre megszűnt. Pontosabban 1944 októberétől 1945 májusáig szünetelt, de 1945-ben a Dunántúli Magyar Írók munkaközösségének támogatásával két összevont szám megjelent. A lap szüneteltetése idején Csorba Győző elindított egy folyóiratot *Ív* címmel, melyet a *Sorsunk* számára beérkezett, meglévő és felhalmozott anyagokból állított össze. Évi négy szám megjelenését tervezte. Sajnos, ebből csak egy valósult meg, pénzügyi okok miatt. 1946-ban megszűnt a Janus Pannonius Társaság és helyét az újonnan megalakult a Batsányi Társaság vette át.¹⁰ Ennek támogatásával indult újtára újra a lap. Ezt tekintjük a *Sorsunk* második korszakának. Ekkor Csuka Zoltán, a budapesti szerkesztő segítette a lapot. A Társaság elnöke Várkonyi lett, titkára Csorba Győző. A tiszteletbeli és a rendes tagok között a régiek nevei mellett már megtaláljuk a fiatalabb írónemzedékét is. A társaság által támogatott lap címlapján ekkor Várkonyi neve mellett társszerkesztőként már ott szerepelt Bárdosi Németh Jánosé és Csorba Győzőé is. (21., 22. és 23. képek). Ám Weöres továbbra is töretlenül küldte javaslatait Várkonyinak és azt is írta, „Örülök, hogy a *Sorsunk*at most tisztán kulturális, irodalmi, politikamentes folyóiratnak szánod.”¹¹ Ebben a levélben említette az ekkor általa sokra tartott fiatal költők neve között a 19 éves Juhász Ferencét, aki igen komoly ígéret volt Weöres szerint. (24. kép).

⁹ Várkonyi kézírásával részlet az egyik beszélgető-cédulából.

¹⁰ Érdekes hasonlóságot véltem felfedezni a Batsányi János Irodalmi Társaság és a Csorba Győző Társaság jelmondata között. Az előzőnek a logójában ez a jelmondat szerepel: „Magát megemészte másoknak világol” az utóbbiában pedig ez: „Csonkulni másokért, az az igazi épség”. Az első idézet Batsányi *A magyar író* c. verséből való, a második pedig Csorba *Lámpás* c. versének utolsó mondata.

¹¹ Levélrészlet Weörestől (Csönge, 1946. október 14.).